

ved, at, naar disse faae foruden Livsforsikringer, som de hidtil egentlig kun have havt, fordi man ikke har havt Lov til at ansætte Agenter for Livrenteanstalten, ogsaa Forretningerne for Livrenteanstalten, vil der ikke være Noget til Hinder for at antage, at 2 pCt. var en tilstrækkelig Betaling, naar der er Noget at bestille, og er der ikke Noget at bestille, skal man ingen Agent ansætte. Jeg troer derfor ikke, at det af den Grund vil være nødvendigt at gjøre en Forhøielse, men ialfald kan der neppe fra Finantsministerens Side være Noget imod at modtage den Bemyndigelse, som nævnes i Forslaget under Nr. 14. — Forslaget under Nr. 15 anser jeg for at være meget lidet vigtigt, og det forekommer mig ikke at kunne have nogen Indflydelse paa Lovforslagets Skæbne, om man vedtager det eller ikke. Jeg troer imidlertid at burde sige, at der maatte dog kunde gøres den orthographiske eller logiske Indvending mod det, at naar Talen er om Forsømmelse, er der neppe Nødvendighed for at sætte til „uden lovlig Forhindring“. Der som man udelod det, kunde der dog være Spørgsmaal om at bevise, at man havde havt en lovlig Forhindring, og jeg holder mig overbevist om, at man i dette Tilfælde vilde behandle Sagen i Livsforsikringsanstalten, som om ingen Undladelse havde fundet Sted; men naar Talen er om ligesvem Forsømmelse, saa forekommer det mig, at sliq Paaviisning af lovlig Forhindring enten ophæver Begrebet af Forsømmelse, eller ialfald ikke kan komme i Betragtning overfor en bitterlig Forsømmelse. Jeg antager dette imidlertid for at være af den Slags Ting, som man kan strides om, men som ikke have Stort at betyde. — Med Hensyn til Forslagene under Nr. 16 og 17 skal jeg aldeles henholde mig til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds og kun tilføie, forsaavidt de Herrer ikke have lagt tilstrækkelig Mærke dertil, at Resultatet af deres Vedtagelse vil være, at samtlige de nuværende Directeurer, som ere fast ansatte og ansatte ved kongelig Ud nævnelse med Pensionsberettigelse, maatte gaae af strax, fordi de om føie Tid have været der i 10 Aar, for da enten at ansættes igjen eller for at faae tildeelt Pension, naar

de tilsidst bestemme sig til at gaae af. Jeg finder ogsaa med Hensyn til Forslaget under Nr. 17, at Finantsloven er det naturlige Sted til at indsætte Honorarer netop for disse Posters Vedkommende, som deels krævende særlige Fordringer, hvor man altsaa er nødsaget til at see hen til disse mere end til den Betaling, der gives, og deels til, at adskillige af dem, navnlig de mathematikkundige Directeurposter, naar der skal være to, vanskeligt vilde kunne udfylde en Mand's hele Tid, og det derfor er usikkert at tage alle de Hensyn, som efter min Formening baade i Anstaltens og i Statskassens Interesse kunne og bør tages ved deres Besættelse. — Endringsforslaget under Nr. 18 er et af dem, jeg ikke kan tilraade det ærede Thing at vedtage. Det forekommer mig, at der ligger Noget heri, der ligner et Overgreb fra den lovgivende Magts Side paa Administrationens Omraade, og foruden de Vanskeligheder, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds har paaviist, troer jeg at maatte fastholde, at man neppe gennem faste Regler vil være istand til at kunne varetage Anstaltens Interesse, saaledes som naar man frit kan dømme om Forholdene. Der er efter min Mening givet den lovgivende Magt al den Betyggelse, som den kan og bør forlange; den kan jo nemlig drage den vedkommende Finantsminister til Ansvar for Bestyrelsen af Anstalten, naar det viser sig, at den ikke benyttes paa en saadan Maade, som maatte være overeensstemmende med den lovgivende Magts Ansvar. Dette vil kunne opnaaes ved at fastholde Forslagene under Nr. 21 og 22; der vil da være al usikkert Anledning til at blive bekendt med Forretningerne og gjøre sine Indsigelser og sin Kritik gjældende overfor dem. Jeg skal desuden sige, at jeg troer, at Forslaget ikke kan bruges, som det foresligger; thi jeg skjønner ikke, hvorledes Communerne overhovedet skulle være istand til — og det er netop Communerne, som meget jevnligt og væsentligt søge til Anstalterne, fordi de de ikke let kunne gaae andetsteds hen — at byde saadan Sikkerhed. (Berg: „som skjønnes at svare til!) Saa, jeg forstaaer ikke, hvad det ærede Medlem siger; men det er mig aldeles klart, at Communerne